

Joels bok och den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan – nummer tre

En vingård med rött vin

Jeff Pippenger

2025-12-03

Vi avslutade den föregående artikeln med frågan: ”När dessa begrepp väl är på plats kan man fråga hur det kommer sig att Joels bok vid 9/11 blev det budskap som Petrus identifierade vid pingsten?”

Petrus fastslog att Joel uppfylldes på pingstdagen, vilket är en tidpunkt som markerar slutet på den pingstliga tidsperioden. Under den pingstliga tidsperioden skedde en uppenbarelse av den Helige Ande i början, och därefter en större uppenbarelse av den Helige Ande vid slutet. Genom att i tro förstå att både Bibeln och Profetians Ande tillämpar Joel på tiden för det sena regnet kan vi veta att Joels bok blev närvarande sanning vid 11 september; och att varje del av boken direkt talar om den profetiska historien som börjar vid 11 september och fortsätter fram till och inbegriper de sju sista plågorna, vilka Joel identifierar som ”Herrens dag”.

Såsom förebildades av 1888 blev framställningen av det laodiceiska budskapet på 9/11 närvarande prövande sanning. Jesaja förebildar samma budskap i kapitel femtioåtta med basunrösten som visar Guds folk deras överträdelser. Den ”dag” då Jesaja börjar höja sin röst som en basun är samma dag som han sjunger vingårdens sång.

På den dagen skall man sjunga om henne: En vingård med rött vin. Jag, Herren, vårdar den; jag vattnar den varje ögonblick. För att ingen skall skada den vakar jag över den natt och dag. Vrede finns inte i mig. Om någon satte törnen och tistlar emot mig i strid, skulle jag gå fram genom dem, jag skulle bränna upp dem allesammans. Eller må han ta sin tillflykt till min styrka, så att han kan sluta fred med mig; ja, med mig skall han sluta fred. Dem som utgår från Jakob skall han låta slå rot; Israel skall blomstra och knoppas och fylla jordens yta med frukt. Jesaja 27:2–6.

Det moderna andliga ”Israel skall blomstra och skjuta skott och uppfylla jordens yta med frukt” under den sena regnets tid, ty det tidiga regnet får en växt att knoppas och blomma, och det sena regnet frambringar frukten. När byggnaderna i New York föll den 11 september steg den mäktige ängeln i Uppenbarelsesboken arten ned, och det sena regnet började falla. Vid den tiden skulle Guds väktare blåsa i trumpeteten till den laodiceiska församlingen. Jesajas budskap, som identifierar Guds folks synder, är också sången om vingården med det röda vinet. Det första kapitlet i Joel är just detta budskap.

Herrens ord som kom till Joel, Petuels son.

Hör detta, ni gamla män, och lyssna, alla ni landets invånare. Har detta skett i era dagar eller ens i era fäders dagar? Berätta om det för era barn, och låt era barn berätta för sina barn, och deras barn för ett annat släkte.

Det som gräshoppslarven har lämnat kvar har gräshoppan ätit upp; och det som gräshoppan har lämnat kvar har kryparen ätit upp; och det som kryparen har lämnat kvar har larven ätit upp.

Vakna upp, ni drinkare, och gråt; och jämra er, alla ni vindrickare, över det nya vinet, ty det har tagits bort från er mun.

Ty ett folk har dragit upp över mitt land, mäktigt och utan tal; dess tänder är lejonets tänder, och det har kindtänder som en stor lejonhannes. Det har ödelagt min vinstock och avbarkat mitt fikonsträd; det har gjort det fullständigt kalt och kastat bort det; dess grenar har blivit vita.

Klagar såsom en jungfru, hölj i säcktyg, över sin ungdoms make. Matoffret och dryckesoffret är avskurna från Herrens hus; prästerna, Herrens tjänare, sörjer. Fältet är förött, landet sörjer; ty säden är fördärvad, det nya vinet har torkat bort, oljan sinar.

Skäms, ni åkermän; klaga högt, ni vingårdsmän, över vetet och över kornet, ty skörden på marken har gått förlorad. Vinträdet har torkat bort, och fikonsträdet försmäktar; granatäppelträdet, likaså palmen och äppelträdet, ja, alla markens träd har vissnat. Ty glädjen har vissnat bort från människornas barn.

Omgjorda er och klaga, ni präster; jämra er, ni altarets tjänare; kom, tillbringa natten i säcktyg, ni min Guds tjänare; ty matoffret och dryckesoffret har undanhållits från er Guds hus. Helga en fasta, utlys en högtidssammankomst, församla de äldste och alla landets invånare till Herren, er Guds hus, och ropa till Herren: Ve över dagen! ty Herrens dag är nära, och såsom en förödelse från den Allsmäktige skall den komma. Är inte födan borttryckt inför våra ögon, ja, glädje och fröjd från vår Guds hus? Säden har ruttnat under sina jordkokor, förrådshusen står öde, ladorna är nedrivna; ty säden har vissnat. Hur boskapen jämrar sig! Kreaturshjordarna irrar förvirrade, därför att de inte har något bete; också fårhjordarna förgås.

O HERRE, till dig vill jag ropa, ty elden har förtärt öknens betesmarker, och lågan har förbränt alla markens träd. Också markens djur ropar till dig, ty vattenbäckarna har torkat ut, och elden har förtärt öknens betesmarker. Joel 1:1–20.

Det första kapitlet i Joel behandlar förstörelsen av Guds vingård. Jesaja fastställer ”den dagen” som den dag då det sena regnet börjar, ty växterna börjar på den dagen att blomstra och skjuta skott. Det förhållandet att Jesaja upplyser oss om att Guds folk skall ”slå rot”, ”blomstra och skjuta skott” och uppfylla jorden med ”frukt” åskådliggör en fortskridande historia i tre steg. En växt slår ”rot” i jorden. Att ”slå rot” innebär därför att stå på marken, vilken är bottenvåningen eller grunden. De som ”utgår från Jakob” ”slår rot” och därefter kallas de ”Israel”. De som kommer ut ur den laodiceiska erfarenheten kallas därefter filadelfier, även om bevarandet av den erfarenheten kräver seger i en prövningsprocess som slutar vid söndagslagen.

Det profetiska förhållandet mellan Jakob, (bedragaren) och Israel, (övertinnaren) identifierar att vid 9/11 de som ”slår rot” genom att återvända till grundvalarna, där och då träder in i ett förbundsförhållande. Profetiskt är ett namnbyte en symbol för ett förbund, såsom det framställs i Abram till Abraham, Sarai till Sara, Jakob till Israel och andra. I versen trädde de som vid 9/11 återvände till de gamla grundläggande sanningarna in i ett förbundsförhållande, medan regnet började frambringa blommor och knoppar. Vid söndagslagen kommer hela världen att fyllas med

”frukt”, då regnet utgjuts utan mått.

Jesaja måste stämma överens med Jesaja, och naturligtvis med alla de andra profeterna, men Jesaja skall upphöja sin röst såsom en basun och visa de laodiceiska sjundedagsadventisterna deras synder i vingårdens sångs sammanhang. Den sången sjöngs av Jesus i liknelsen om vingården. Vingården fick honom att gråta när han, för sista gången före korset, blickade ut över Jerusalem, med vetskapen om att det gamla Israel hade nått slutet av sin nådatid och höll på att förbigås som Guds förbundsfolk. Samtidigt ingick Kristus ett förbund med ett folk som skulle bära fram den rätta frukten från Guds vingård. Vare sig det gäller Josuas vingårdsberättelse i början eller Jesu i slutet, så var de som blev det nya förbundsfolket en förebild på de etthundrafyrtiofyra tusen.

Kristus talade om Jesajas vingårdsprofetia, liksom syster White.

”Liknelsen om vingården gäller inte enbart den judiska nationen. Den har en lärdom för oss. Församlingen i denna generation har av Gud utrustats med stora privilegier och välsignelser, och Han förväntar sig en motsvarande avkastning.” Christ’s Object Lessons, 296.

Det är lärorikt att läsa det avsnitt som leder fram till det sista uttalandet från Profetians Ande.

”Kapitel 23 — Herrens vingård“

”Den judiska nationen

Liknelsen om de två sönerna följdes av liknelsen om vingården. I den förra hade Kristus framställt för de judiska lärarna lydnadens betydelse. I den senare pekade Han på de rika välsignelser som hade skänkts åt Israel och visade genom dessa Guds anspråk på deras lydnad. Han framhöll härligheten i Guds avsikt, vilken de genom lydnad hade kunnat fullborda. Genom att dra undan slöjan från framtiden visade Han hur hela nationen, genom att underlåta att fullfölja Hans avsikt, gick miste om Hans välsignelse och drog fördärv över sig själv.

”Det var en husbonde”, sade Kristus, ”som planterade en vingård och satte stängsel omkring den och grävde ett vinpresskar i den och byggde ett torn och arrenderade ut den åt vingårdsmän och for till ett främmande land.”

En skildring av denna vingård ges av profeten Jesaja: ”Nu vill jag sjunga om min älskade, min älskades sång om hans vingård. Min älskade hade en vingård på en mycket bördig kulle. Och han inhägnade den och rensade bort stenarna därur och planterade den med de ädlaste vinrankorna och byggde ett torn mitt i den och högg också ut en vinpress i den; och han väntade att den skulle bära druvor.” Jesaja 5:1, 2.

”Åkermannen väljer ut ett stycke jord ur vildmarken; han inhägnar det, röjer det och bearbetar det, och planterar det med utvalda vinstockar i förväntan om en rik skörd. Denna jordplätt, som genom sin överlägsenhet skiljer sig från den obrukade ödemarken, väntar han skall hedra honom genom att visa resultatet av hans omsorg och möda vid dess odling. Så hade Gud utvalt ett folk ur världen för att fostras och undervisas av Kristus. Profeten säger: ’Ty HERRENS Sebaots vingård är Israels hus, och Juda män är hans älsklingsplantering.’ Jesaja 5:7. Över detta folk hade Gud utgjutit stora privilegier och rikt välsignat dem av sin överflödande godhet. Han väntade att de skulle ära honom genom att bära frukt. De skulle uppenbara hans rikes

principer. Mitt i en fallen, ond värld skulle de framställa Guds karaktär.

”Såsom Herrens vingård skulle de bära frukt som var helt annorlunda än hednafolkens. Dessa avgudadyrkande folk hade hängivit sig åt att utöva ondska. Våld och brott, girighet, förtryck och de mest fördärvade sedvänjor utövades utan återhåll. Olaglighet, förnedring och elände var den fördärvade trädets frukter. I skarp kontrast skulle den frukt stå som bars på den vinstock som Gud hade planterat.

”Det var den judiska nationens privilegium att representera Guds karaktär sådan den hade uppenbarats för Mose. Som svar på Moses bön: 'Låt mig få se din härlighet', lovade Herren: 'Jag skall låta all min godhet gå förbi inför dig.' 2 Moseboken 33:18, 19. 'Och Herren gick förbi honom där han stod och ropade: Herren! Herren! en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på nåd och sanning, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning, överträdelse och synd.' 2 Moseboken 34:6, 7. Detta var den frukt som Gud önskade av sitt folk. I deras karaktärs renhet, i deras livs helighet, i deras barmhärtighet och kärleksfulla godhet och medkänsla skulle de visa att 'Herrens lag är fullkomlig, den ger nytt liv åt själen.' Psalm 19:7.”

”Genom den judiska nationen var det Guds avsikt att meddela rika välsignelser åt alla folk. Genom Israel skulle vägen beredas för utbredandet av hans ljus till hela världen. Världens nationer hade, genom att följa fördärvliga seder, förlorat kunskapen om Gud. Men i sin barmhärtighet utplånade Gud dem inte ur tillvaron. Han avsåg att ge dem tillfälle att lära känna honom genom sin församling. Han hade bestämt att de principer som uppenbarades genom hans folk skulle vara medlet till att återupprätta Guds moraliska avbild i människan.

”Det var för fullbordandet av detta syfte som Gud kallade Abraham ut från hans avgudadyrkande släkt och befälde honom att bo i Kanaans land. 'Jag skall göra dig till ett stort folk', sade han, 'och jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort; och du skall bli en välsignelse.' 1 Moseboken 12:2.

Abrahams, Jakobs och hans efterkommandes ättlingar fördes ned till Egypten för att de, mitt i detta stora och ogudaktiga folk, skulle uppenbara principerna för Guds rike. Josefs ostrafflighet och hans underbara verk med att bevara hela det egyptiska folkets liv var en förebild av Kristi liv. Mose och många andra var vittnen för Gud.

”När Herren förde Israel ut ur Egypten uppenbarade Han åter sin makt och sin barmhärtighet. Hans underbara gärningar i deras befrielse från träldomen och Hans handlande med dem under deras vandringar i öknen var inte endast till gagn för dem själva. Dessa skulle tjäna som en åskådningsundervisning för de omgivande folken. Herren uppenbarade sig som en Gud över all mänsklig myndighet och storhet. De tecken och under Han gjorde för sitt folks skull visade Hans makt över naturen och över de största bland dem som dyrkade naturen. Gud gick genom det stolta Egyptens land, såsom Han skall gå genom jorden i de sista dagarna. Med eld och storm, jordbävning och död återlöste den store JAG ÄR sitt folk. Han förde dem ut ur träldomens land. Han ledde dem genom den 'stora och fruktansvärda öknen, där funnos giftiga ormar och skorpioner och torka'. 5 Mosebok 8:15. Han lät vatten komma fram åt dem ur 'flintklippan' och mättade dem med 'himmelens säd'. Psalm 78:24. ”Ty”, sade Mose, ”Herrens

del är hans folk, Jakob är hans arvedels lott. Han fann honom i ödemarken, i ödslighetens tjutande öken; Han omvårdade honom, Han undervisade honom, Han bevarade honom såsom sin ögonsten. Såsom örnen väcker upp sitt bo, svävar över sina ungar, breder ut sina vingar, tager dem och bär dem på sina vingar, så ledde Herren honom allena, och ingen främmande gud var med honom.” 5 Mosebok 32:9–12. Så förde Han dem till sig, för att de skulle bo såsom under den Högstes skugga.

”Kristus var Israels barns ledare under deras vandring i öknen. Höljd i molnstoden om dagen och eldstoden om natten ledde och vägledde Han dem. Han bevarade dem från öknens faror, Han förde dem in i löfteslandet, och inför alla de folk som inte erkände Gud upprättade Han Israel som Sin egen utvalda egendom, Herrens vingård.

”Åt detta folk anförtröddes Guds ord. De var omgärdade av hans lags föreskrifter, sanningens, rättvisans och renhetens eviga principer. Lydnad mot dessa principer skulle vara deras beskydd, ty den skulle bevara dem från att fördärva sig själva genom syndiga sedvänjor. Och liksom tornet i vingården placerade Gud sitt heliga tempel mitt i landet.

Kristus var deras lärare. Såsom han hade varit med dem i öknen, så skulle han allttjämt vara deras lärare och vägledare. I tabernaklet och templet bodde hans härlighet i den heliga shekinan ovanför nådastolen. För deras skull uppenbarade han ständigt rikedom i sin kärlek och sitt tålmod.

”Gud önskade att göra sitt folk Israel till en lovsång och en härlighet. Varje andlig förmån gavs dem. Gud undanhöll dem ingenting som var gynnsamt för den karaktärsdanning som skulle göra dem till hans representanter.

Deras lydnad mot Guds lag skulle göra dem till under av välstånd inför världens nationer. Han som kunde ge dem vishet och skicklighet i allt slags konstfärdigt arbete skulle fortsatt vara deras lärare och skulle förädla och upphöja dem genom lydnad mot Hans lagar. Om de var lydiga, skulle de bevaras från de sjukdomar som hemsökte andra nationer och välsignas med intellektuell kraft. Guds härlighet, Hans majestät och makt, skulle uppenbaras i allt deras välstånd. De skulle vara ett rike av präster och furstar. Gud försåg dem med varje möjlighet att bli den största nationen på jorden.

”På det mest otvetydiga sätt hade Kristus genom Mose framställt för dem Guds avsikt och tydligt klargjort villkoren för deras välgång. ”Ty du är ett heligt folk åt Herren, din Gud”, sade han; ”Herren, din Gud, har utvalt dig till att vara hans egendomsfolk framför alla folk på jordens yta.... Så besinna då att Herren, din Gud, är Gud, den trofaste Gud, som håller förbund och visar nåd mot dem som älskar honom och håller hans bud, från släkte till släkte, intill tusende led.... Så håll nu de bud, stadgar och rätter som jag i dag ger dig och gör efter dem. Och det skall ske, om ni hör på dessa rätter och håller och gör efter dem, att Herren, din Gud, skall hålla det förbund och den nåd mot dig som han med ed lovade dina fäder; och han skall älska dig och välsigna dig och föröka dig. Han skall också välsigna din livsfrukt och din marks frukt, din säd och ditt vin och din olja, tillväxten av din nötboskap och av dina färhjor, i det land som han med ed lovade dina fäder att ge dig. Välsignad skall du vara framför alla folk.... Och Herren skall ta bort från dig all sjukdom och inte lägga på dig någon av Egyptens svåra

sjukdomar, som du känner.” 5 Moseboken 7:6, 9, 11–15.

”Om de ville hålla hans bud, lovade Gud att ge dem det finaste av vetet och låta honung komma ur klippan åt dem. Med långt liv skulle han mätta dem och låta dem se sin frälsning.

”Genom olydnad mot Gud hade Adam och Eva förlorat Eden, och på grund av synden hade hela jorden blivit förbannad. Men om Guds folk följde hans undervisning, skulle deras land återställas till fruktbarhet och skönhet. Gud själv gav dem anvisningar beträffande jordens odling, och de skulle samverka med honom i dess återupprättelse. Så skulle hela landet, under Guds kontroll, bli en åskådningsundervisning om andlig sanning. Liksom jorden, i lydnad för hans naturlagar, skulle frambringa sina skatter, så skulle folkets hjärtan, i lydnad för hans morallag, återspegla hans karaktärs egenskaper. Till och med hedningarna skulle erkänna överlägsenheten hos dem som tjänade och tillbad den levande Guden.”

”Se’, sade Mose, ’jag har lärt er stadgar och föreskrifter, så som Herren min Gud befallde mig, för att ni skall handla så i det land dit ni kommer för att ta det i besittning. Håll dem därför och gör efter dem; ty detta är er vishet och ert förstånd inför folkens ögon, vilka skall höra alla dessa stadgar och säga: Sannerligen, detta stora folk är ett vist och förståndigt folk. Ty vilket folk är så stort, som har Gud så nära sig som Herren, vår Gud, är i allt det som vi åkallar honom om? Och vilket folk är så stort, som har stadgar och föreskrifter så rättfärdiga som hela denna lag, som jag i dag förelägger er?’ 5 Moseboken 4:5–8.

Israels barn skulle inta hela det område som Gud hade tilldelat dem. De folk som förkastade dyrkan och tjänst åt den sanne Guden skulle fördrivas. Men det var Guds avsikt att människor genom uppenbarelsen av hans karaktär genom Israel skulle dras till honom. Till hela världen skulle evangeliets inbjudan ges. Genom undervisningen i offerttjänsten skulle Kristus upphöjas inför folken, och alla som ville se upp till honom skulle leva. Alla som, såsom Rahab, kanaanéiskan, och Rut, moabitiskan, vände sig från avgudadyrkan till tillbedjan av den sanne Guden, skulle förena sig med hans utvalda folk. Allteftersom Israels antal ökade skulle de utvidga sina gränser, till dess att deras rike skulle omfatta världen.

”Gud önskade att föra alla folk in under sitt barmhärtiga välde. Han önskade att jorden skulle fyllas av glädje och frid. Han skapade människan för lycka, och han längtar efter att fylla människohjärtan med himlens frid. Han önskar att familjerna här nere skall vara en symbol för den stora familjen där ovan.

”Men Israel uppfyllde inte Guds syfte. Herren förklarade: ’Jag hade planterat dig som en ädel vinstock, helt och hållet av äkta säd; hur har du då förvandlats till ett urartat skott av en främmande vinstock för mig?’ Jeremia 2:21. ’Israel är en tom vinstock, han bär frukt åt sig själv.’ Hosea 10:1. ’Och nu, ni Jerusalems invånare och Juda män, döm, ber jag er, mellan mig och min vingård. Vad mer kunde göras för min vingård, som jag inte har gjort med den? Varför bar den vilda druvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor? Och nu, kom så, jag skall låta er veta vad jag skall göra med min vingård: Jag skall ta bort dess hägnad, och den skall bli uppäten; jag skall bryta ner dess mur, och den skall bli nedtrampad. Jag skall ödelägga den; den skall inte beskäras eller grävas upp, utan där skall växa upp törne och tistel. Jag skall också befalla molnen att inte låta regn falla över den. Ty ... Han väntade rätt, men se, förtryck;

rättfärdighet, men se, ett klagorop.' Jesaja 5:3–7.”

”Genom Mose hade Herren lagt fram för sitt folk följden av otrohet. Genom att vägra hålla hans förbund skulle de avskära sig från Guds liv, och hans välsignelse kunde inte komma över dem. ”Tag dig till vara”, sade Mose, ”att du inte glömmer Herren, din Gud, så att du inte håller hans bud och hans domar och hans stadgar, som jag i dag befäller dig; så att det inte sker, när du har ätit och blivit mätt och byggt vackra hus och bor i dem, och när din nötboskap och din småboskap förökas, och ditt silver och ditt guld förökas, och allt vad du har förökas, att då ditt hjärta förhäver sig och du glömmer Herren, din Gud.... Och du säger i ditt hjärta: Min kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom.... Och det skall ske, om du helt och hållet glömmer Herren, din Gud, och följer andra gudar och tjänar dem och tillber dem, så betygar jag för er i dag att ni förvisso skall gå under. Såsom de folk som Herren förgör inför ert ansikte, så skall ni gå under, därför att ni inte ville lyda Herren, er Guds, röst.” Femte Moseboken 8:11–14, 17, 19, 20.

”Varningen blev inte beaktad av det judiska folket. De glömde Gud och förlorade ur sikte sitt höga privilegium som hans representanter. De välsignelser de hade mottagit medförde ingen välsignelse för världen. Alla deras förmåner lade de beslag på för sin egen förhärligelse. De berövade Gud den tjänst han krävde av dem, och de berövade sina medmänniskor religiös vägledning och ett heligt föredöme. Liksom invånarna i världen före syndafloden följde de varje ingivelse från sina onda hjärtan. Därigenom fick de heliga ting att framstå som en fars, när de sade: ’Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel är detta’ (Jeremia 7:4), medan de samtidigt förvanskade Guds karaktär, vanärade hans namn och orenade hans helgedom.

”Vingårdsmännen som hade satts att förvalta Herrens vingård hade varit otrogna mot sitt förtroende. Prästerna och lärarna var inte trogna folkets undervisare. De höll inte Guds godhet och barmhärtighet samt hans anspråk på deras kärlek och tjänst inför dem. Dessa vingårdsmän sökte sin egen ära. De önskade tillägna sig vingårdens frukter. Deras strävan var att dra uppmärksamhet och hyllning till sig själva.

”Dessa ledares skuld i Israel var inte såsom den vanlige syndarens skuld. Dessa män stod under den mest högtidliga förpliktelse inför Gud. De hade förbundit sig att undervisa ett ’Så säger Herren’ och att låta en sträng lydnad prägla sitt praktiska liv. I stället för att göra detta förvanskade de Skrifterna. De lade tunga bördor på människorna och påtvingade ceremonier som sträckte sig till varje steg i livet. Folket levde i ständig oro, ty de kunde inte uppfylla de krav som rabbinerna hade fastställt. När de såg omöjligheten i att hålla människobud, blev de likgiltiga i fråga om Guds bud.”

Herren hade undervisat sitt folk om att Han var vingårdens ägare och att alla deras ägodelar hade anförtrotts dem att brukas för Honom. Men prästerna och lärarna utförde inte sitt heliga ämbetes verk såsom om de handhade Guds egendom. De berövade Honom systematiskt de medel och de tillgångar som hade anförtrotts dem för främjandet av Hans verk. Deras girighet och vinningslystnad gjorde att de blev föraktade till och med av hedningarna. Så gavs den hedniska världen anledning att misstolka Guds karaktär och lagarna i Hans rike.

”Med en faders hjärta hade Gud fördrag med sitt folk. Han vädjade till dem genom barmhärtighet som gavs och barmhärtighet som drogs tillbaka. Tålmodigt lade han deras synder fram för dem och väntade i långmodighet på deras erkännande. Profeter och budbärare sändes för att göra Guds anspråk gällande hos vingårdsmännen; men i stället för att välkomnas behandlades de som fiender. Vingårdsmännen förföljde och dödade dem. Gud sände ännu andra budbärare, men de fick samma behandling som de första, bara med den skillnaden att vingårdsmännen visade ett än mer beslutsamt hat.

”Som en sista utväg sände Gud sin Son och sade: ’De kommer att visa vördnad för min Son.’ Men deras motstånd hade gjort dem hämndlystna, och de sade sinsemellan: ’Detta är arvingen; kom, låt oss döda honom och ta hans arv i besittning.’ Då kommer vi att lämnas att njuta av vingården och göra med frukten vad vi vill.

”De judiska ledarna älskade inte Gud; därför avskilde de sig från Honom och förkastade alla Hans erbjudanden om en rättvis uppgörelse. Kristus, Guds Älskade, kom för att hävda vingårdens Ägares anspråk; men vingårdsmännen behandlade Honom med tydligt förakt och sade: Vi vill inte att denne man skall regera över oss. De avundades Kristi karaktärsskönhet. Hans sätt att undervisa var vida överlägset deras, och de fruktade Hans framgång. Han förehöll dem deras fel, blottade deras hyckleri och visade dem de säkra följderna av deras handlingssätt. Detta eggade dem till raseri. De sveds av de tillrättavisningar som de inte kunde tysta. De hatade den höga rättfärdighetsmåttstock som Kristus ständigt framställde. De såg att Hans undervisning försatte dem i en ställning där deras själviskhet skulle blottas, och de beslöt att döda Honom. De hatade Hans föredöme i sannfärdighet och gudsfruktan och den upphöjda andlighet som uppenbarades i allt Han gjorde. Hela Hans liv var en tillrättavisning av deras själviskhet, och när det slutliga provet kom, det prov som innebar lydnad till evigt liv eller olydnad till evig död, förkastade de Israels Helige. När de ombads att välja mellan Kristus och Barabbas, ropade de: ’Frigiv Barabbas åt oss!’ Luk. 23:18. Och när Pilatus frågade: ’Vad skall jag då göra med Jesus?’ ropade de ursinnigt: ’Han skall korsfästas.’ Matt. 27:22. ’Skall jag korsfästa er konung?’ frågade Pilatus, och från prästerna och ledarna kom svaret: ’Vi har ingen annan konung än kejsaren.’ Joh. 19:15. När Pilatus tvättade sina händer och sade: ’Jag är oskyldig till denne rättfärdige mans blod’, förenade sig prästerna med den okunniga hopen och förklarade lidelsefullt: ’Hans blod må komma över oss och över våra barn.’ Matt. 27:24, 25.

”Så gjorde de judiska ledarna sitt val. Deras beslut upptecknades i den bok som Johannes såg i handen på honom som satt på tronen, den bok som ingen människa kunde öppna. I all sin hämndlystnad skall detta beslut träda fram inför dem på den dag då denna bok öppnas av Lejonet av Juda stam.

Det judiska folket hyste den föreställningen att de var himlens gunstlingar och att de alltid skulle upphöjas som Guds församling. De var Abrahams barn, förklarade de, och så fast syntes deras välgångs grund vara för dem, att de trotsade jord och himmel att beröva dem deras rättigheter. Men genom liv i otrohet beredde de sig för himlens fördömelse och för skilsmässa från Gud.

”I liknelsen om vingården, efter att Kristus för prästerna hade framställt deras krönande ogärning, ställde Han till dem frågan: ’När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra

med dessa vingårdsmän?’ Prästerna hade följt framställningen med djupt intresse, och utan att besinna ämnets förhållande till dem själva instämde de tillsammans med folket i svaret: ’Han skall gruvligen förgöra dessa onda män och arrendera ut sin vingård åt andra vingårdsmän, som skall ge honom frukten i dess tid.’”

”Omedvetet hade de uttalat sin egen dom. Jesus såg på dem, och under Hans rannsakande blick visste de att Han läste deras hjärtans hemligheter. Hans gudomlighet lyste fram inför dem med omisskännlig kraft. De såg i vingårdsmännen en bild av sig själva, och ofrivilligt utropade de: ’Gud förbjud!’”

Högtidligt och sorgset frågade Kristus: ”Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggnadsmännen förkastade har blivit hörnstenen; detta är Herrens verk, och det är underbart i våra ögon? Därför säger jag er: Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft.”

”Kristus skulle ha avvärjt det judiska folkets undergång om folket hade tagit emot Honom. Men avund och svartsjuka gjorde dem obevekliga. De beslöt att de inte skulle ta emot Jesus från Nasaret som Messias. De förkastade världens Ljus, och från den stunden var deras liv omgivna av mörker såsom midnattens mörker. Den förutsagda undergången kom över den judiska nationen. Deras egna häftiga lidelser, utan tygel, åstadkom deras ruin. I sitt blinda raseri förgjorde de varandra. Deras upproriska, hårdnackade högmod drog över dem deras romerska erövrarens vrede. Jerusalem förstördes, templet lades i ruiner, och dess plats plöjdes som en åker. Juda barn gick under genom de mest fasansfulla dödsformer. Miljoner såldes för att tjäna som trälar i hedniska länder.”

”Som folk hade judarna underlåtit att uppfylla Guds avsikt, och vingården togs ifrån dem. De förmåner som de hade missbrukat, det verk som de hade föraktat, anförtroddes åt andra.

”Liknelsen om vingården gäller inte endast den judiska nationen. Den innehåller en lärdom för oss. Församlingen i denna generation har av Gud blivit utrustad med stora företräden och välsignelser, och Han förväntar motsvarande frukt.” Kristi liknelser, s. 284–296.

Joels bok identifierar den sena regnets historia vid världens slut. Det sena regnet är Guds sista varningsbudskap genom den tredje ängeln i Uppenbarelseboken fjorton. Fastän det sena regnet representerar den tredje ängels budskap, representerar det också kommunikationsprocessen mellan Gudomen och mänskligheten, såsom den symboliseras genom Sakarjas gyllene olja, det tidiga och det sena regnet, elden från altaret och andra framställningar. Det sena regnet är inte endast ett budskap och kommunikationsprocessen mellan Gud och människa, utan det är också den enda helgade ”metodologin” för bibelstudium som upprätthålls i Guds Ord. Den metodologin är Jesajas ”rad på rad”, som återfinns i kapitel tjugoåtta.

I början av det forntida och även det moderna Israel förde Gud, ”husbonden”, Israel ”ut ur öknen”. Vare sig det var fångenskapen under fyra hundra trettio år i Egypten eller den mörka medeltidens fångenskap från 538 till 1798, blev Israel fört ut ur ”öknen”, ty en ”öken” är en symbol för slaveri och fångenskap. Vare sig det gällde det forntida bokstavliga Israel eller det moderna andliga Israel,

befriade Gud dem ur en ökenfångenskap och ”grundade” dem ”som sin egen utvalda egendom, Herrens vingård”, kallade att vara präster och furstar, vilka ”anförtroddes” förmånen att representera ”Guds utsagor”. ”Utsagorna” för det forntida Israel var lagen och för det moderna Israel både lagen och profetiorna.

”Gud har kallat sin församling i denna tid, liksom han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, den första, andra och tredje ängels budskap, har han avskilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och anförtrott dem profetians stora sanningar för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtroddes det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende som skall förmedlas till världen. De tre änglarna i Uppenbarelseboken 14 representerar det folk som tar emot ljuset i Guds budskap och går ut som hans sändebud för att låta varningen ljuda över jordens hela vidd och längd.” Testimonies, band 5, s. 455.

Det moderna Israel blev förordnat att förkunna den tredje ängels höga rop under det sena regnets kraft, samtidigt som det i sin personliga erfarenhet, under den Helige Andes kraft, skulle uppenbara Kristi karaktär. Den tredje ängels höga rop fullbordas under utgjutelsen av det sena regnet, under en tid då ett falskt budskap om frid och säkerhet såsom ett sent-regn-budskap främjas av en klass av män som är druckna av Babylons vin. Dessa är Jesajas Efraims drinkare och Joels vindrickare, vilka har fått det nya vinet avskuret från sina munnar. De som tar emot det sanna budskapet om det sena regnet framställs av Daniel, Misael, Hananja och Asarja, som förkastade den babyloniska födan till förmån för himmelsk kost. Dessa är de etthundrafyrtiofyra tusen som sjunger Moses och Lammets sång, men också vingårdens sång, ty liknelsen om vingården uppfylldes i Moses historia vid början av det gamla Israels förbundsförhållande, och den uppfylldes åter vid slutet av det gamla Israels förbundsförhållande i Lammets historia.

Sången om vingården avslutas med att ett tidigare förbundsfolk förbigås när ett nytt förbundsfolk trolovas med Herren. Herren gick förbi dem som dog under den fyrtioåriga ökenvandringen och ingick förbund med Josua just samtidigt som han skilde sig från dem som skulle dö. Herren skilde sig från det gamla Israel just samtidigt som han gifte sig med den kristna församlingen. Alfa, eller begynnelsehistorien, representeras av Mose, och omega representeras av Lammet. Den historia som de båda representerar är liknelsens om vingården historia; således är Jesajas sång om vingården Johannes Uppenbararens sång om Mose och Lammet.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.

”Detta är inte syster Whites ord, utan Herrens ord, och hans budbärare har gett dem åt mig för att jag skall ge dem åt er. Gud kallar er att inte längre arbeta i strid med honom. Mycken undervisning gavs beträffande män som gör anspråk på att vara kristna, medan de uppenbarar Satans egenskaper och i ande, ord och handling motverkar sanningens framåtskridande och med visshet följer den väg där Satan leder dem. I sitt hjärtas hårdhet har de tillägnat sig en myndighet som på intet sätt tillhör dem och som de inte bör utöva. Den store Läraren säger: ’Jag skall omstörta, omstörta, omstörta.’ Människor säger i Battle Creek: ’Herrens tempel, Herrens tempel är vi’, men de använder främmande eld. Deras hjärtan är inte mjukade och

kuvade genom Guds nåd.” Manuscript Releases, band 13, 222.

”Guds tålmod har ett syfte, men ni motverkar det. Han tillåter att ett tillstånd av ting inträder, vilket ni gärna skulle vilja se motverkat längre fram, men då skall det vara för sent. Gud befallde Elia att smörja den grymme och svekfulle Hasael till konung över Syrien, för att han skulle bli ett gissel för det avgudadyrkande Israel. Vem vet om Gud inte kommer att överlämna er åt de villfarelser ni älskar? Vem vet om inte de predikanter som är trogna, fasta och sanna kan vara de sista som skall erbjuda fridens evangelium åt våra otacksamma församlingar? Det kan vara så att fördärvarna redan fostras under Satans hand och endast väntar på att ännu några fanbärare skall lämna sin plats, för att inta deras ställen och med den falske profetens röst ropa: 'Frid, frid', när Herren inte har talat frid. Jag gråter sällan, men nu finner jag mina ögon förblindade av tårar; de faller på mitt papper medan jag skriver. Det kan vara så att snart allt profeterande ibland oss skall vara till ända, och den röst som har väckt folket kanske inte längre skall störa deras köttsliga slummer.”

”När Gud skall utföra sitt främmande verk på jorden, när heliga händer inte längre bär arken, då skall ve komma över folket. O, att du hade insett, också du, på denna din dag, det som hör till din frid! O, att vårt folk må, såsom Nineve gjorde, omvända sig av all sin kraft och tro av hela sitt hjärta, så att Gud må vända bort sin häftiga vrede från dem.” Testimonies, volym 5, 77.

”Om du ger efter för hjärtats envishet och genom högmod och självrättfärdighet inte bekänner dina fel, kommer du att lämnas underkastad Satans frestelser. Om du, när Herren uppenbarar dina misstag, inte omvänder dig eller avlägger bekännelse, kommer hans försyn att föra dig över samma mark om och om igen. Du kommer att lämnas åt att begå misstag av liknande slag, du kommer alltjämt att sakna vishet och kommer att kalla synd rättfärdighet och rättfärdighet synd. De många förförelser som kommer att råda i dessa sista dagar kommer att omge dig, och du kommer att byta ledare utan att veta att du har gjort det.” Review and Herald, 16 december 1890.